

av hjelp til det meste i sin hverdag. For Sonja er ikke det noe hinder for å leve et aktivt liv. Sonja er paralympisk utøver innen skyting og har scoret høyt på nasjonalt og internasjonalt nivå med flere medaljer. Tromsø skal være stolt over å ha en paralympisk utøver i verdensklasse. Men for at Sonja skal kunne leve det aktive livet hun selv ønsker, trenger hun brukerstyrt personlig assistanse (BPA) fra Tromsø kommune.

BPA skal være et viktig bidrag til likeverd, likestilling og samfunnsdeltakelse for mennesker med nedsatt funksjonsevne og stort behov for bistand. Hele intensjonen med BPA er å gi mennesker mulighet til yrkesdeltakelse, utdanning og et aktivt og selvstendig liv. I 2014 vedtok Stortinget å lovfeste retten til BPA og rettighetsfestingen i pasient- og brukerrettighetsloven trådte i kraft fra 1. januar 2015. Dermed ble alle norske kommuner pålagt å gi innbyggere som trenger det BPA.

Sonja har fått BPA fra Tromsø kommune i flere år og har i sitt nyeste BPA-vedtak fått 12,91 timer mer per uke, slik at hun nå får totalt 55,58 timer per uke. Det er bra at Sonja har fått økt timeantallet sitt, men det er fortsatt for lavt til at hun skal kunne leve et aktivt og selvstendig liv, og det fører til at hun blir isolert i sitt eget hjem. Sonja får blant annet ikke trent nok forebyggende for sin sykdom eller opp mot viktige mesterskap, hun får lite eller ingen tid til å være sosial med venner og komme seg ut av huset, hun får ikke kledd på seg jakken når hun skal ut, fordi hun ikke har nok timer til å kle av seg når hun kommer hjem og hun har ved en tidligere anledning på spørsmål om stell av hår blitt foreslått at hun kan klippe seg kort for å unngå å bruke timer fra BPA. Dette er ikke verdig Tromsø kommune. Sonja skal ikke bare overleve, hun skal leve også, slik intensjonene med BPA-ordningen er.

Kommunen begrunner sitt vedtak med en saksbehandling der BPA og hjemmesykepleie blir likestilt. BPA og hjemmesykepleie skal ikke likestilles. Det strider mot rettighetsfestingen og grunnverdiene til BPA-ordningen. I 2016 behandlet formannskapet i Trondheim kommune en sak om kommunens saksbehandlingsrutiner for BPA sammenlignet med de nasjonale føringene for tildeling av BPA. Konklusjonen fra et enstemmig formannskap i Trondheim kommune var at hjemmesykepleie og BPA ikke kunne sidestilles i saksbehandlingen. Intensjonene med BPA-ordningen bekreftes nok en gang i Granavolden-erklæringen til regjeringen hvor det står at «Regjeringen vil definere BPA-ordningen som et likestillingsverktøy, og ikke en helseordning».

Jeg forstår at ordføreren ikke kan svare på spørsmål som er direkte knyttet til Sonja sin situasjon. Det hadde ikke vært riktig og det forventer jeg heller ikke. Men Sonja sin situasjon er ikke unik. Det er flere mennesker i Tromsø som opplever å ikke få nok timeantall til å leve et aktivt og selvstendig liv og som opplever at saksbehandlingen av BPA har blitt likestilt med hjemmesykepleie. Slik skal det ikke være i en kommune som er opptatt av å være «sammen for et varmt og livskraftig Tromsø». Høyre vil at alle mennesker skal ha mulighet til en meningsfull, aktiv og trygg hverdag.

Mine spørsmål til ordføreren er:

1) Hva tenker ordføreren om at Tromsø kommune i sin saksbehandling likestiller BPA og hjemmesykepleie? Er dette i tråd med rettighetsfestingen av BPA og grunnverdiene til BPA om et «aktivt og selvstendig liv»?

2) Vil ordføreren ta initiativ til å gjennomgå Tromsø kommunens saksbehandlingsrutiner opp

mot de nasjonale føringene for tildeling av BPA, slik Trondheim kommune gjorde i 2016?

Vedtakskompetanse:
Kommunestyret